

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **R.K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 grudnia 2025 r.,
na posiedzeniu bez udziału stron,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia
Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt II Aka 201/24,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 4 czerwca 2024 r.,
sygn. akt II K 155/23,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca R.K. we wniesionej w jego imieniu kasacji sformułował wniosek „o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozstrzygnięcia sprawy”. Wniosek ten nie zawiera uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego R.K. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przed wszystkim zauważyć należy, że możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy i stanowi odstępstwo od zasady określonej w art. 9 § 2 k.k.w. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu orzeczenie staje się wykonalne z chwilą jego uprawomocnienia. Z utrwalonego w tym przedmiocie orzecznictwa Sądu Najwyższego jednoznacznie wynika, że zastosowanie tej instytucji możliwe jest przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia sytuacji oczywistej zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 października 2021 r., V KK 415/21; 10 września 2025 r., IV KK 313/25).

Nie sposób stwierdzić istnienia wskazanych powyżej podstaw do zastosowania instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia w odniesieniu do skazanego R.K. Na szczególne podkreślenie zasługuje okoliczność, że obrońca skazanego nie przedstawił jakiejkolwiek argumentacji merytorycznej uzasadniającej konieczność wstrzymania wykonania kary, ograniczając się wyłącznie do sformułowania w *petitum* kasacji wniosku w tym przedmiocie. Tymczasem, jak już wskazano, uwzględnienie takiego wniosku jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy wnioskodawca wykaże istnienie szczególnych okoliczności, z których wynikałoby, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia prowadziłoby do wyjątkowo dolegliwych, a przy tym zasadniczo nieodwracalnych skutków. Niespełnienie tego warunku w realiach niniejszej sprawy przesądza o bezzasadności złożonego wniosku.

Jednocześnie analiza argumentów przytoczonych w uzasadnieniu zarzutów kasacyjnych wyklucza możliwość uznania kasacji za oczywiście zasadną, a więc taką, która bez potrzeby pogłębionej analizy zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego prowadziłaby do przekonania o trafności i skuteczności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Na obecnym etapie, nie przesądzając wyniku postępowania kasacyjnego – trudno uznać, aby dotychczasowe postępowanie sądowe oraz zapatrywania prawne wyrażone przez orzekające w sprawie sądy dotknięte były takiego rodzaju nieprawidłowościami, które mogłyby prowadzić do obalenia domniemania zgodności z prawem prawomocnego wyroku. Wskazana

okoliczność koresponduje ze stanowiskiem prokuratora, który w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że w odniesieniu do skazanego R.K. nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., skutkującej wstrzymaniem wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt II Aka 201/24, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 155/23.

Z podanych powyżej względów, orzeczono, jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]